

Architekt do interiéru patří

Krátce po absolvování školy naskočila do vlaku jménem Jak se staví sen. Pořád o proměnách bydlení byl pro ni tvrdou školou, ve které obstála – na obrazovkách se objevuje již šest let, jen o něco kratší dobu pak vede vlastní ateliér. S nesmírně milou architektkou jsme si povídali o její mnohdy trnitě cestě za sny. Těmi divackými i svými.

Text: Ondřej Krejčí **Foto:** archiv Kamily Douděrové a TV Prima

Vystudovala jsi Fakultu architektury, čili obor, který, možná trochu paradoxně, nemá zas tak blízko k interiérovému designu...

Na škole jsem se specializovala na sociální stavby – navrhovala jsem například slepeckou knihovnu, integrační centrum... Jenže škola je jedna věc a realita druhá – kolik se staví slepeckých knihoven?... Takže můj sen se trochu rozplynul, ale přišel jiný...

Doslova – jak ses dostala do pořadu Jak se staví sen?

Náhodou. Zní to jako klišé, ale je to tak – můj kamarád se znal s tehdejším producentem Petrem Lesákem, ten sháněl architekta pro tento pořad, takže jsem dostala echo, popadla desky a běžela do televize (*směje se*). Nebylo to samozřejmě až tak jednoduché, musela jsem absolvovat kamerové zkoušky a tak dále, ale povedlo se, takže před šesti lety jsem nastoupila tuto dráhu. I když první díly o interiéru ještě nebyly, navrhovala jsem pergolu – a v podstatě se to tak nějak úplně nepovedlo...

Těžké začátky?

Ano. Pořád ještě nebyl tolik zaběhnutý a firma, která měla pergolu zrealizovat, zakázku dost podcenila, takže výsledek nebyl úpl-

ně takový, jaký jsem si přála. Jenže ve finále se hněv snesl na moji hlavu a já se na rok stáhla. Strašně jsem celému národu chtěla říct: Já za to nemohla! (*smích*).

Ale nakonec se kaše nejedla tak horká...

Asi za rok mě televize oslovila znovu, takže přišla další příležitost, a to už jsem se dostala k interiéřům. Nicméně mám velkou radost, že se to zase celé posouvá dál, na základě odvyfávaných dílů mě oslovili klienti, kteří chtějí narhnout celý dům, z toho mám obrovskou radost. Interiér mám moc ráda, ale zároveň bych se ráda dostala zpět k architektuře jako celku – vytvořit si prostor, pro který navrhnu interiéř.

Architektům se do detailního řešení interiéru obvykle moc nechce. Nechtějí se s ním příliš zaobírat, takže často o tento typ zakázek nemají zájem. Na druhou stranu ale existuje hodně rychlokurzů, které z Tebe za víkend „udělají“ designéra. Barbara Venter, která vede DesignŠkolu v Holešovicích mi nedávno řikala, že je z takového postupu dost nešťastná, že se hodně degraduje profese interiérového architekta...

A close-up portrait of a young woman with short, wavy blonde hair and blue eyes. She is smiling warmly at the camera. Her right hand is raised to her hair, and she is wearing a silver ring on her ring finger and a silver metal-link bracelet on her wrist. She is wearing a blue and white patterned sleeveless top and a silver necklace with a small blue pendant. The background is a soft-focus green, suggesting an outdoor setting.

ING. ARCH. KAMILA DOUDĚROVÁ

Je absolventkou Fakulty architektury na pražském ČVUT, zajímavé zkušenosti získala během zahraniční stáže ve Francii na École d'architecture de Nantes. Od roku 2010 má vlastní architektonické studio Kamidesign, které se věnuje nejen interiérovému designu, ale i projektům rodinných domů a bytových domů od architektonických studií po realizace.

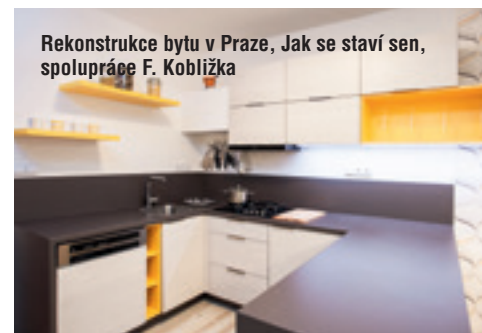
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Rekonstrukce panelového bytu

Realizace kuchyně, spolupráce D. Machač

Rekonstrukce bytu v Praze, Jak se staví sen, spolupráce F. Kobližka

Architekti hodně často vnímají prostor jen jako prázdný, jako minimalistickou scénu a nechtějí a myslím si – doufám, že se nikoho nedotknu – že ani neumí dotáhnout interiér do detailů. Protože interiér pro bydlení je o detailech – je o úchytkách, pojezdech, polštářích. A mám trochu dojem, že tohle je pro hodně architektů trochu „pod jejich úroveň“.

Na druhou stranu, když někdo absolvuje víkendový rychlokurz, nemůže si hned říkat interiérový designér. Na to musíš chápat prostor, konstrukce, fungování dispozic, důležitá je taky praxe.

Interiéry nejsou o tom, že někdo přijde a řekne: Vyměňte nám sedačku a koberec. Většinou jsou to náročné zásahy do konstrukce domu, musíš ovládat statiku, stavařinu, umět číst ve výkresech.

Většinou se architektů ptám, co mají na své práci nejraději, proč se pro ni rozhodli... Co ale Tebe na téhle práci štvě? Jaký okamžik máš nejméně ráda?

Nejsem povahou obchodník, jsem kreativce. Jenže každá architektonická zakázka dospěje chtě nechtě k obchodování – bohužel v dnešní době je to vyhnáno do extrému a někteří klienti automaticky předpokládají, že z navržené ceny dostanou slevu. To je okamžik, který fakt nemusím a snažím se mu vyhnout – i za cenu toho, že ze zakázky třeba nic nebude.

Já vždycky začínám interiér od nuly, neopakují se. Asi si tím přidávám práci, ale prostě je to moje přesvědčení, každému návrhu dám kus sebe a každý je jedinečný.

Chtěla jsi někdy s touhle profesí lidově řečeno seknout?

Asi ne... Já jsem vlastně ráda, že mě osud zavál do interiérů, že přišlo Jak se staví sen. Můžu pracovat v měřítku, které je mi blízké. Asi bych byla nešťastná, kdybych musela řešit velké zastavovací plány nebo navrhovat administrativní budovu, ale takhle dělám práci, která mě baví, jsem v těsném kontaktu s klientem, můžu dořešit jeho bydlení do posledních detailů.

„V DNEŠNÍ DOBĚ SILNÉ KONKURENCE, JE MNOHDY ZAKÁZKOVÝ NÁBYTEK NA MÍRU SROVNATELNÝ S CENAMI NÁBYTKU Z VELKÝCH ŘETĚZCŮ.“

Když jsme byli u peněz – projevila se

i v interiérovém designu krize? Architekti a stavaři poslední roky bojovali o přežití, protože se nestavěly nové domy, pocítila jsi úbytek zakázek?

Projevila se v opatrnosti investorů, snaze ušetřit. Úbytek zakázek jsem nezaznamenala, ale je pravda, že určitá část klientů si přeje pouze návrh nebo konzultaci, chtějí ušetřit tím, že si pak interiér zrealizují sami.

Osobně si ale myslím, že pokles zájmu o služby architektů je spíše vyvolaný strachem, snahou ušetřit za každou cenu, než že by lidé neměli peníze. Vždyť se podívej kolem sebe, neustále

se něco přestavuje. Třeba už se nestaví tolik nových domů, ale rekonstruuje se pořád.

Rekonstrukce jsou v dnešní době docela fenomén, pracuješ na nich ráda?

Ano, jsem upřímně radši, když má projekt nějaký limit, daný prostor, který nemusí být ani hezky zařízený, ale už do projektu něco dává, nějakým způsobem ho definuje. Úplně otevřené pole působnosti není ideální, nemá se vůbec čeho chytit. Proto mám rekonstrukce ráda a když se navíc pracuje s nějakým dominantním prvkem, který má duši, historii, třeba s dřevěnou podlahou nebo kamenným obkladem, je to na prostá paráda.

S jakými prvky ráda pracuješ? Jak by se dal charakterizovat Tvůj styl?

Nechci se při návrzích opakovat, ale samozřejmě nějaký rukopis moje práce má. Považuji se za veselého člověka, takže jsou to určitě barvy jako akcent, ale k tomu neutrální základ, ať už bílá, nebo třeba dřevo.

Barvy jsou ošemetné, co když se klientovi nelíbí právě ta Tebou vybraná?

Teď nedávno se mi to zrovna stalo, že jsem chtěla pracovat s fialovou barvou, takový glamour prvek. A viděla jsem, jak kli-

ent znejistěl, takže jsem řekla OK, vybereme jinou. Proto považuji za důležité, aby měl interiér nějaký nadčasový základ, který se dá variabilně doplňovat. Barvy jsou, jak říkáš, ošemetné a mohou se rychle okoukat.

Dají se nějak definovat současné interiérové trendy? Mám dojem, že je povoleno úplně vše...

Hodně je v módě retro, nádech industriálního designu třeba na svítidlech, poličkách. Začíná se v interiéru více prosazovat kov, ale ne ve studeně minimalistickém pojetí, ale v kombinaci s nějakým „hřejivým“ prvkem.

„INTERIÉRY NEJSOU O TOM, ŽE NĚKDO PŘIJDE A ŘEKNE: VYMĚŇTE NÁM SEDAČKU A KOBEREČ. VĚTŠINOU JSOU TO NÁROČNÉ ZÁSAHY DO KONSTRUKCE DOMU.“

Pořád je mekkou designu Itálie?

Podle mě ano. Nedávno jsem zrovna byla na veletrhu v Miláně a musím konstatovat, že Italové jsou prostě vždycky o krok napřed a navíc mají design v krvi. Je pro ně samozřejmý ve všech oblastech.

O italském designu se nicméně traduje, že je sice krásný, ale ne právě odolný a trvanlivý...

Říká se to, ale já měla možnost v Itálii mluvit s několika obchodními zástupci různých značek a překvapilo mě, že produkty vyrábějí v Itálii. Ptala jsem se, proč nepřesunou výrobu do Číny nebo proč nedovázejí levnější čínské komponenty. Všichni mi

Rekonstrukce rodinného domu v Malé Lečici,
Jak se staví sen, spolupráce František Koblížka

KAMIDESIGN

Ateliér, který nabízí klientům komplexní služby v oblasti architektury a interiérového designu – od projektů rodinných domů, návrhů interiéru přes poradenskou činnost po grafické návrhy a vizualizace.
www.kamidesign.cz

Rekonstrukce koupelny
v panelovém bytě

„JSEM UPŘÍMNĚ RADŠÍ, KDYŽ MÁ PROJEKT NĚJAKÝ LIMIT, DANÝ PROSTOR, KTERÝ NEMUSÍ BÝT ANI HEZKY ZAŘÍZENÝ, ALE UŽ DO PROJEKTU NĚCO DÁVÁ, NĚJAKÝM ZPŮSOBEM HO DEFINUJE.“

nezávisle na sobě řekli, že by si to nikdy nedovolili – byl by to risk poškození dobrého jména firmy, které se dědí z generace na generaci, proto raději budou nabízet dražší, ale kvalitní nábytek. Ten přístup je mi blízký.

Jak se díváš na velké nábytkové řetězce? IKEA, Kika...

Mám je docela ráda. Ale ráda si s jejich sortimentem hraju. Když nemá člověk příliš peněz na zařízení interiéru, jsou ideálním řešením, ale nikde není napsáno, že kusy nábytku ze sortimentu musí vypadat tak, jak jsou navrženy v katalogu.

Nebo naopak – do zakázkového nábytku se dají skvěle využít levnější a velmi dobře navržené vnitřky z těchto řetězců. Takže jo, jsem za tyhle řetězce ráda, většinou nabízejí velmi hezký design za rozumnou cenu, ale byla bych ráda, kdyby to lidé nebrali jako naprosté dogma. Skvělé je, když má někdo omezený rozpočet na vybavení a stejně přijde za námi, abychom mu pomohli. Takového přístupu si nesmírně vážím a je to pro mě zároveň výzva – pohlát si s tím sortimentem, doplnit ho třeba nějakým kusem na míru, zajímavými barvami...

Nábytek na míru ale musí být dost drahý, ne?

Musím říct, že to už dávno neplatí. Dřív to tak možná bylo, když byl nedostatek kvalitních dodavatelů, ale v dnešní době silné konkurence je mnohdy zakázkový nábytek na míru srovnatelný právě třeba s cenami nábytku z velkých řetězců. Těžko se jim vyrovnáš konferenčním stolem, to zas ne, ale například vestavné skříně nebo kuchyňská linka, tam už se dostáváš na velmi podobné ceny.

Lidé si hodně často stěžují, že z nabídky nábytku zmizela „střední třída“ – že jsou buď právě levné masové kusy, nebo neskutečně drahé designovky...

Třeba je střední třída právě návrh na míru od architekta. Za rozumnou cenu získáš řešení na míru – prostoru i svým potřebám.

Kde se dá při realizaci interiéru ušetřit?

Volbou materiálů – nevezmeš masiv, ale lamino. Ale nikdy bych nešetřila na konstrukci, například kvalitě pojezdů, kování, atd. Šetření bývá dost krátkozraké, mnohdy tě polovičaté řešení vyjde dvakrát draž, protože nevydrží a chceš, nebo ho musíš nahradit.

Rekonstrukce a přístavba
rodinného domu typu Okal

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Napadlo mě – dříve se dědily kousky nábytku z generace na generaci, poctivé komody, skříně, kredence, to už se dnes moc nevidá...

Byla jiná doba. Krásný starožitný kousek si dovedu představit jako rodinné dědictví, ale že by si třeba moje děti jednou vzali můj nábytek, protože k němu mají vztah... To asi ne. Dnes jsme jinde, nároky na bydlení se změnily, více se pracuje s konkrétními prostory... Je důležité mít úctu k dědictví, ale nemá smysl být přehnaně sentimentální.

Plníš sny o bydlení spoustě lidem, jaký sen máš Ty?

Dům v Bretani! Miluju Francii, byla jsem tam na stáži při vysoké škole a nesmírně mě tahle země ovlivnila přístupem v navrhování. Poprvé v životě jsem se tam profesně našla. U nás je to s navrhováním trochu složitější..

Povídej...

Jsi tu hodně sešněrovaný předpisy, pravidly, nakonec na tu krásu a ideu návrhu vlastně nezbyvá místo. Pořád musíš hlídat, jestli ti vychází tenhle rozměr a tenhle rozměr a počet záchodů a tak dále. Ve Francii jsme navrhovali tak, že byla důležitá myšlenka, které jsme se drželi celou dobu návrhu, a zbytek se „nějak doladí.“ Není to možná ideální řešení, ale ta volnost se promítala i do návrhu, který byl uvolněnější, krásný a ve finále se vždycky dořešily i ty rozměry záchodů a délky chodeb. Bylo to osvobozující a já bych si přála tohle zažít znovu. ■